

Vlaams
Parlement

vergadering **C100**
zittingsjaar 2015-2016

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

van 26 januari 2016

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over videoconferenties in instellingen voor bijzondere jeugdzorg – 759 (2015-2016)	3
VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over ondersteuning voor kinderen van gescheiden ouders – 883 (2015-2016)	6
VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de mobiele traumateams voor niet-begeleide minderjarige vluchtelingen – 862 (2015-2016)	11
VRAAG OM UITLEG van Bart Van Malderen aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, en aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het centraal tolkenbureau – 884 (2015-2016)	13

VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over videoconferenties in instellingen voor bijzondere jeugdzorg – 759 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Bart Van Malderen

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, al in 2010 stelde het agentschap Jongerenwelzijn het Kinderrechtencommissariaat op de hoogte van het plan een proefproject rond videoconferenties voor jongeren in de Vlaamse gemeenschapsinstellingen op te zetten. Men had de bedoeling om, in plaats van een persoonlijke verschijning voor de jeugdrechter, de jeugdrechter de mogelijkheid te bieden om via een videoconferentie contact met de jongere te hebben. Aan de oorsprong van dit project lag het idee dat zo de hoge kosten van verplaatsingen naar de jeugdrechtbank gedrukt zouden kunnen worden.

In antwoord op mijn schriftelijke vraag van 15 december 2014 stelde u dat het voorstel erin bestaat om voor elke nieuwe jongere die wordt opgenomen in De Hutten van gemeenschapsinstelling De Kempen in Mol of in de campus Beernem van gemeenschapsinstelling De Zande in Ruiselede en die wordt begeleid door de sociale dienst van de jeugdrechtbank Hasselt of Antwerpen, een contact via videoconferentie tussen de jongere en zijn consulent te organiseren.

Het gebruik dat thans wordt gemaakt van de videoconferentie in bovenvermelde instellingen zou door de lokale directies positief worden geëvalueerd. Een uitbreiding naar andere locaties wordt door hen dan ook mogelijk geacht, zo zei u in het antwoord op mijn schriftelijke vraag. In antwoord op een andere schriftelijke vraag, van 24 februari 2015, zei u echter dat het onderzoek naar de uitbreiding van het gebruik van videoconferenties naar bijkomende locaties nog niet werd opgestart aangezien de minister van Justitie daartoe eerst een wettelijke basis wenst te creëren. In de Kamer keurde de commissie Justitie op 6 januari – en als ik me niet vergis deed de plenaire vergadering dat vorige week ook – een wet goed waarbij de raadkamer en de kamer van inbeschuldigingstelling de mogelijkheid krijgen om in verdenking gestelde personen via een videoconferentie te laten verschijnen. De wet zou uiterlijk op 1 september 2017 in werking treden.

Ik heb hierover volgende vragen. In welke mate maakt men gebruik van videoconferenties in gemeenschapsinstellingen De Kempen en De Zande? Kunt u daarover cijfers meedelen? Is ondertussen al onderzocht of het gebruik van videoconferenties kan worden uitgebreid naar andere locaties? Wat is de stand van zaken hieromtrent? Welk gevolg heeft de wetswijziging op federaal niveau met betrekking tot het gebruik van videoconferenties in strafzaken voor het gebruik van videoconferenties in jeugdzaken en in jeugdinstanties? Biedt de wet die in januari werd goedgekeurd in de Kamer, de nodige juridische basis voor de organisatie van het eerder vooropgestelde proefproject? Indien niet, overlegt u dan nog met de federale minister van Justitie om dit alsnog mogelijk te maken?

De voorzitter: Minister Vandeuren heeft het woord.

Minister Jo Vandeuren: Voorzitter, collega's, er zijn thans geen cijfers beschikbaar over het gebruik van videoconferenties in de gemeenschapsinstellingen De Kempen en De Zande. Nog deze maand is evenwel een evaluatievergadering gepland met beide instellingen over het gebruik van de bestaande videoconferentie-apparatuur. Tevens zal worden onderzocht hoe deze apparatuur intensiever kan worden gebruikt. Zolang er geen wettelijke basis is om videoconferenties te gebruiken voor zittingen op de jeugdrechtbank, zal er geen initiatief worden genomen om videoconferenties uit te breiden naar andere locaties. Wel wordt er, naar aanleiding

van een eerste contact van medio 2015 met de commissie jeugdadvocatuur van de Orde van Vlaamse Balies, onderzocht hoe Skype en gelijkaardige tools kunnen worden ingezet om het contact tussen de jongere en zijn advocaat te vergemakkelijken.

Het wetsvoorstel van 14 januari 2016, dat blijkbaar inmiddels ook door de plenaire vergadering is goedgekeurd, betreffende het gebruik van videoconferenties voor de verschijning van in verdenking gestelden in voorlopige hechtenis creëert een wettelijke basis voor het gebruik van videoconferenties in gevallen van voorlopige hechtenis. Het betreft hier een aanpassing van het Wetboek van Strafvordering en de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis. Deze aanpassing heeft geen betrekking op de procedure in jeugdzaken. Het creëert wel een wettelijke basis voor het gebruik van videoconferenties met uit handen gegeven jongeren in voorlopige hechtenis, bijvoorbeeld voor jongeren verblijvend in het Vlaams detentiecentrum De Wijngaard in Tongeren.

De Orde van Vlaamse Balies heeft zich negatief uitgesproken over het gebruik van videoconferenties in jeugdzaken, omdat het persoonlijk contact tussen de jeugdrechter en de minderjarige belangrijk is. Ook de kinderrechtencommissaris heeft een aantal reserves geuit over het gebruik van videoconferenties als alternatief voor face-to-facegesprekken, omdat het moeilijker zou zijn om de non-verbale communicatie waar te nemen. De Commissie voor de Modernisering van de Rechterlijke Orde heeft in haar advies gewezen op de financiële haalbaarheid van de veralgemening van de videoconferenties in jeugdzaken.

Deze opmerkingen indachtig en rekening houdende met de steeds wijzigende mogelijkheden van digitale communicatie investeren we in het draagvlak voor videoconferenties en zijn we – zoals hierboven gesteld – het gesprek met de advocatuur aangegaan. Uiteraard hopen we dat ook in het federale parlement een draagvlak kan worden gecreëerd voor het gebruik van videoconferenties in jeugdzaken. We hebben het kabinet van de minister van Justitie alle beschikbare informatie bezorgd en uiteraard willen we – rekening houdend met de budgettaire context – met hen de mogelijkheden hiervoor bespreken.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Minister, ik dank u voor het antwoord. Videoconferenties zijn voor verschillende soorten van contact mogelijk – voor contacten tussen jongeren en consulenten, tussen jongeren en advocaten, tussen jongeren en de jeugdrechters. Ik denk dat de evaluatie zal aantonen dat het gebruik ervan een aantal voordelen heeft. Wat betreft de contacten met jeugdrechters moeten we inderdaad heel goed de rechten van de jongeren bewaken. Wel stel ik me voor dat de verplaatsingen van en naar de rechtbank en het soms urenlange wachten daar niet altijd even positief zijn.

Het is goed dat er omzichtig mee wordt omgesprongen. Ik hoor dat er heel binnenkort een evaluatie van het huidige gebruik is gepland. Kan de commissie daarvan op de hoogte worden gebracht en kunnen we daarover een discussie voeren? Natuurlijk had ik ook gezien dat de onlangs goedgekeurde wet gaat over de voorlopige hechtenis en dus geen gevolgen heeft voor jeugdzaken. Wel heeft ze gevolgen voor jongeren die uit handen worden gegeven en ook op dat vlak moeten we dus de effecten monitoren.

De voorzitter: Mevrouw Taelman heeft het woord.

Martine Taelman (Open Vld): Ik zal het niet over strafzaken hebben. Op dat punt is het antwoord van de minister heel duidelijk en de regelgeving laat op het moment inderdaad weinig ruimte. Wel zijn twee andere aspecten belangrijk. Met onze fractie zijn we zeker voorstander van de mogelijkheden die videoconferentie biedt, maar zoals mevrouw Schryvers zegt, blijven face-to-face-contacten

belangrijk voor de relatie van de jongere op twee terreinen, waarop videoconferentie wel een aanvulling kan bieden. Ten eerste geldt dat voor de relatie van de jongere met zijn advocaat. We hebben in het verleden in het federale parlement heel sterk en lang gewerkt om aan de balies een echte specialisatie jeugdadvocatuur te krijgen, met mensen dus die een speciale interesse hebben voor en kennis van werken met jongeren en de regelgeving daarrond. Videoconferentie kan op dit vlak als aanvulling bij de face-to-face-contacten een meerwaarde bieden. Ten tweede zijn er de contacten met de consulent van de jongere. In het verleden kreeg de kinderrechtencommissaris veel klachten dat die contacten te beperkt zijn. Ook op dit vlak kan videoconferentie dus een meerwaarde bieden. Ik dring er dan ook op aan dit verder in het oog te houden.

De voorzitter: De heer Parys heeft het woord.

Lorin Parys (N-VA): Net zoals de twee vorige sprekers ben ook ik ervan overtuigd dat videoconferenties een meerwaarde kunnen bieden, zeker in aanvulling bij wat er vandaag gebeurt. Op een vraag van mij antwoordde de minister dat er in 2014 ongeveer 1665 verplaatsingen vanuit een gesloten gemeenschapsinstelling naar een rechtbank waren. Samen zijn die goed voor meer dan 680.000 euro aan transportkosten. Dat is toch iets om in rekening te brengen, uiteraard met de nodige rechtswaarborgen.

Ik heb een aanvullende vraag, minister. Het is daarnet al gezegd. Het gaat over jongeren in hun relatie tot de rechter, maar ook in hun relatie tot hun advocaat en consulent. Uit de cijfers die ik heb opgevraagd, blijkt een opmerkelijk en groot verschil tussen het aantal videoconferenties tussen consulent en minderjarige vanuit de verschillende instellingen. In 2014 was er maar één vanuit De Hutten, ook maar één vanuit Beernem met Brugge, maar wel zes vanuit Beernem met Antwerpen en twee met Hasselt en Tongeren. Heeft dat te maken met een verschillende politiek die de instellingen eventueel hanteren?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Dat heeft er inderdaad mee te maken. Sommige instellingen gaan anders om met de actoren bij Justitie dan andere. Daarom ook moeten we na evaluatie op een bepaald moment beslissen of we het systeem veralgemenen en dan moet er met de Orde van Balies en met magistraten op het hogere niveau een afspraak worden gemaakt. Anders blijven we hangen in een systeem ad hoc dat gebaseerd is op contacten en afspraken in een bepaalde setting. Dat laatste moeten we op een bepaald moment verlaten en we moeten overstappen naar een hoger kader. Ik ken die problematiek nog wel vanuit een vorig leven. De meeste advocaten hechten veel belang aan de interactie met hun cliënt, ook de non-verbale, om goed te kunnen pleiten en een goede bijstand te kunnen bieden. Ook voor rechters is dat belangrijk. Er zijn echter ook andere momenten van overleg en contact waarin dat misschien minder belangrijk is. Als de evaluatie klaar is, zal ik ze aan de commissie bezorgen en ik nodig u allen uit contact te nemen met uw federale collega's om na te gaan of er voor videoconferenties een wettelijk kader kan worden gecreëerd.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): De investering in dit proefproject dateert van enkele jaren geleden. Het is goed dat nu de evaluatie wordt gemaakt en dat we voor de toekomst concluderen voor welke instellingen en welke soorten contacten videoconferenties kunnen en voor welke niet, om dan verder te kijken welke verdere afspraken, op federaal niveau, maar ook met de Orde van Balies, kunnen worden gemaakt.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over ondersteuning voor kinderen van gescheiden ouders – 883 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Bart Van Malderen

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, vorige week kwam de impact die een scheiding heeft op kinderen nog heel expliciet in de media door een studie van het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen. Het is natuurlijk al heel veel langer aangetoond dat de scheiding van ouders een grote impact heeft op kinderen en jongeren en op heel wat manieren. Zo constateerde het onderzoeksinitiatief 'Scheiding in Vlaanderen' al dat de schoolloopbaan van kinderen van gescheiden ouders moeizamer verloopt en dat echtscheiding daardoor gezien kan worden als een mogelijke bron van sociale ongelijkheid. Ook in deze commissie kwam het thema al meermaals aan bod.

Recent brak ook het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen nogmaals een lans voor kinderen van ouders die scheiden. Kinderen krijgen in die situatie immers te maken met heel wat uiteenlopende gevoelens, gaande van boosheid, angst, schuld en machteloosheid tot eenzaamheid, stress en onzekerheid, en praktische veranderingen. Sommige kinderen zien een van de ouders niet meer, anderen hebben het moeilijk met de nieuwe partner van moeder of vader, en ook de verblijfsregeling brengt vaak heel wat rompslomp met zich mee. De wijziging naar het co-ouderschap is natuurlijk mee ingegeven door rechten van ouders en ook rechten van kinderen, maar wanneer kinderen tieners worden, blijkt het toch soms problemen mee te brengen.

Evenals de ouders die de scheiding doormaken, hebben de kinderen tijd nodig om een en ander te verwerken en te wennen aan de nieuwe situatie. Helaas kunnen kinderen daarvoor niet altijd terecht bij hun ouders. Toch is het heel belangrijk dat ook zij iemand vinden om mee te praten, iemand die hen tot steun kan zijn, iemand die zij kunnen vertrouwen. Awel, de vroegere kinder- en jongerentelefoon, kan zo'n luisterend oor bieden. Het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen ontleedde 145 van die anonieme chatgesprekken en leidde daaruit af dat kinderen die te maken krijgen met een scheiding van hun ouders, nood hebben aan een vertrouwenspersoon.

In het verleden heb ik het gegeven van de vertrouwenspersoon al meermaals ter sprake gebracht. Zo opperde ik al eerder de mogelijkheid om binnen de school zo iemand aan te stellen. De school is immers de dagelijkse leefomgeving van een kind en als hij of zij daar dan iemand heeft om zijn of haar verhaal kwijt te kunnen en vragen te stellen, zou dat voor zijn of haar welzijn een groot verschil kunnen maken. Ik wijs er ook op dat er heel recent een resolutie voor jonge mantelzorgers is goedgekeurd die het ook opneemt voor een aanspreekpunt – een zorgleerkracht of één leerkracht – binnen de school bij wie kinderen en jongeren terecht kunnen.

Ook lotgenotencontacten kunnen kinderen van gescheiden ouders een hart onder de riem steken, aldus het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen. Het gevoel niet alleen te staan, kan voor velen een grote steun zijn. Tot slot wordt geadviseerd om bij een echtscheiding ook de kinderen de mogelijkheid te geven zelf bemiddeling aan te vragen of op te starten. Op die manier zouden de kinderen mee kunnen praten over de regelingen na de scheiding en kan er iets worden uitgewerkt waarbij alle betrokken partijen een inbreng hebben kunnen doen.

Minister, het is belangrijk dat voor mensen in een scheidingssituatie ondersteunende en vroegtijdige hulp vlot beschikbaar is op de eerste lijn. Dit geldt zeker ook

voor kinderen en jongeren die betrokken zijn in zo'n situatie. Welke initiatieven worden vanuit Vlaanderen genomen? Hoe kunnen kinderen en jongeren worden betrokken bij het hulpaanbod inzake scheidingsbemiddeling en familiale bemiddeling die zich veelal richt naar de partners zelf? Wilt u, in navolging van het advies van het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen, het gegeven van een vertrouwenspersoon in scholen of meer algemeen de organisatie van een aanspreekpunt voor kinderen en jongeren, overwegen? Wordt hierover desgevallend overleg gevoerd met de minister bevoegd voor onderwijs? Op welke manier kunnen de Huizen van het Kind kinderen en jongeren bijstaan wanneer zij geconfronteerd worden met de scheiding van hun ouders? Awel denkt na over manieren om lotgenotencontacten uit te bouwen. Hoe zult u dit ondersteunen? Worden kinderen en jongeren zelf betrokken bij de organisatie van neutrale bezoeken? Hoe gebeurt dit dan? Wordt er, voorafgaand aan een minstens eerste bezoek met hen, in gesprek gegaan om hun verwachtingen en gevoeligheden met betrekking tot het contact te kennen? Welke gevolgen worden hieraan dan gegeven?

De voorzitter: Minister Vandeuren heeft het woord.

Minister Jo Vandeuren: Collega's, er bestaan verschillende organisaties waar kinderen en jongeren die betrokken zijn bij een scheidingssituatie terecht kunnen. Ik denk hierbij aan de centra algemeen welzijnswerk (CAW), maar ook aan de centra voor leerlingenbegeleiding (CLB), het aanbod binnen de Huizen van het Kind, de centra voor geestelijke gezondheidszorg (cgg) enzovoort.

De CAW's bieden hulpverlening aan personen die zijn betrokken in een scheiding. De CAW's hebben naast een onthaalaanbod voor deze doelgroep ook een aanbod van begeleiding en bemiddeling. Binnen de begeleiding wordt onder meer gewerkt aan het in kaart brengen van de gevolgen van een scheiding voor alle betrokkenen en op alle relevante levensdomeinen, het bieden van ondersteuning bij psychische en emotionele problemen ten gevolge van het scheidingsproces en het ondersteunen van de betrokkenen in de reorganisatie van hun persoonlijk leven in de overgang naar een gewijzigde gezinssituatie. Binnen scheidingsbemiddeling wordt gewerkt aan het maken van afspraken over de scheiding en het komen tot een aanvaardbare regeling. Ouderschapsbemiddeling ondersteunt ouders in het komen tot een overeenkomst over het gezag, verblijf en/of de kosten voor de kinderen.

De Jongerenadviescentra (JAC) zijn een onderdeel van de CAW's en richten zich specifiek tot jongeren tussen 12 en 25 jaar. Het JAC helpt deze jongeren te zoeken naar een antwoord op al hun vragen en problemen en biedt advies, informatie, praktische hulp en begeleiding. Ook met vragen en problemen ten gevolge van een scheidingssituatie kunnen deze jongeren bij het JAC terecht. Uiteraard kunnen kinderen en ouders die ernstige psychische problemen ervaren ten gevolge van een scheiding ook terecht in een cgg. Omdat mensen met relatieproblemen beter hun weg zouden vinden naar de beschikbare relatieondersteunende hulp, zullen we het bestaande aanbod beter op elkaar afstemmen en werk maken van een betere toegankelijkheid. We maken het aanbod bekend via de Huizen van het Kind en zetten in op onlinehulpverlening als methodiek om correcte en begrijpbare informatie over relatieproblemen over te brengen. Momenteel werken we aan een breed actieplan inzake relatieondersteuning dat focust op preventie, begeleiding en publieke opinie. Het is immers essentieel dat er ondersteuning wordt gezocht vooraleer de relatie mis loopt.

Daarbij zal specifiek aandacht worden besteed aan de gevolgen van een echtscheiding of vechtscheiding voor kinderen en jongeren en het aanbod dat voor hen beschikbaar is. De aanbevelingen die eerder werden geformuleerd, onder meer door het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen, het Vlaams Forum Kindermishandeling, de Kristelijke Arbeidersjongeren (KAJ) en de kinderrechtencommissaris,

en ook het recente onderzoek van het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen 'Awel, ik ben in de war door de scheiding van mijn ouders' zullen daarin worden opgenomen.

De CAW's bieden een aantal vormen van bemiddeling, waaronder scheidingsbemiddeling en ouderschapsbemiddeling. Bemiddeling is een vorm van conflict-oplossing waarbij preventief en toekomstgericht wordt gewerkt, doordat mensen leren op een constructieve wijze om te gaan met meningsverschillen. Bemiddeling gebeurt door een erkend bemiddelaar, die onpartijdig is. Die bemiddelaar zoekt naar manier om kinderen te betrekken bij de bemiddeling als het gaat over de rol ouders-kind. Bij ouderschapsbemiddeling worden de ex-partners geholpen bij het onderhandelen om tot een overeenkomst te komen over gezag, verblijf en/of kosten voor hun kind of kinderen. Ouders moeten daarover met elkaar in gesprek gaan. De bemiddelaar helpt hen daarbij en laat hen ook stilstaan bij de bekommernissen van hun kind of kinderen. Op die manier wordt ervoor gezorgd dat kinderen zich gehoord en begrepen voelen.

Zowel vanuit de bemiddeling als vanuit de hulpverlening wordt heel sterk gewezen op de blijvende rol die scheidende partners op zich moeten nemen als ouder en de verantwoordelijkheid die ze als ouder hebben. In de hulpverlening worden scheidende partners ondersteund om op een goede manier hun ouderrol te kunnen blijven opnemen, ook in een context van scheiding. Aan de ex-partners wordt heel duidelijk gemaakt dat een breuk tussen hen geen breuk mag betekenen ten aanzien van hun kinderen, omdat ze levenslang ouder blijven. Het onderscheid tussen die ouderrol en die partnerrol wordt heel duidelijk gemaakt, waarbij de nodige aandacht gaat naar het op zich nemen van die rol door de beide ouders. Het belang van het kind wordt als verbindend element naar voren geschoven.

In het onderzoeksrapport 'Awel, ik ben in de war door de scheiding van mijn ouders' van het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen wordt aangegeven dat kinderen nood hebben aan een gesprekspartner met een uitgebreide expertise met betrekking tot scheiding. Er bestaan al een aantal organisaties en personen die fungeren als aanspreekpunt voor kinderen en jongeren, zowel binnen het welzijnswerk als binnen het onderwijs. We zullen die aanbevelingen meenemen in de opmaak van het actieplan relatieondersteuning en bekijken op welke manier het aanbod beter kan worden afgestemd op de aanbevelingen die voortvloeien uit het rapport. Mocht dat nodig zijn, dan zal ik uiteraard hierover ook in gesprek gaan met mijn collega bevoegd voor het onderwijs.

Wat een Huis van het Kind kan betekenen voor kinderen en jongeren wanneer zij worden geconfronteerd met de scheiding van hun ouders, zal lokaal verschillend zijn, vermoeden we. Dat hangt af van de vragen die het Huis van het Kind bereiken, de partners die lokaal betrokken zijn en de beschikbare middelen. Momenteel hebben we weet van aandacht voor dit thema in een aantal Huizen van het Kind, met een variatie aan vormen van ondersteuning, van individuele gesprekken tot vormingsmomenten. Dit jaar wordt er verkend wat de Huizen van het Kind structureel kunnen betekenen met betrekking tot dit thema.

In het onderzoek 'Awel, ik ben in de war door de scheiding van mijn ouders' wordt gewezen op het belang van lotgenotencontact. De aanbevelingen in dit verband zullen ook worden meegenomen in de opmaak van het actieplan relatieondersteuning. We zullen bekijken op welke manier dit initiatief van Awel kan worden ondersteund. Ik wijs in dit kader ook op het bestaan van een aantal vormen van hulpverlening waarbij contact tussen kinderen van gescheiden ouders mogelijk is. Zo organiseren een aantal CAW's en cgg's het programma 'Kinderen uit de knel', een programma voor gezinnen die verward zijn in een vechtscheiding. In dit groepsprogramma komt zowel een ouder- als een kindergroep samen. De kinderen maken films, posters en tekeningen met elkaar en hebben

binnen de kindergroep contact met andere lotgenoten over het thema dat hen verbindt, namelijk ouders die strijden.

Het aanbod binnen de bezoekenruimten is een vorm van hulpverlening waarbij het belang van de minderjarige de belangrijkste overweging vormt. Dat gebeurt indien mogelijk in dialoog met de minderjarige zelf, door aan de mening van de minderjarige een passend gevolg te geven, rekening houdend met diens leeftijd en maturiteit. De minderjarige heeft het recht om geïnformeerd vrij in te stemmen met deze vorm van hulpverlening. Daarbij moet aandacht worden besteed aan de loyaliteitsproblemen waarmee kinderen en jongeren kunnen worden geconfronteerd. Een kind wordt door de hulpverleners van de bezoekenruimte steeds uitgenodigd voor een onthaalgesprek. Tijdens de begeleiding binnen de bezoekenruimte worden periodieke gesprekken gepland met ouders en kind. De contacten met het kind verlopen op het niveau van het kind en zijn aangepast aan zijn of haar leeftijd, maturiteit en mogelijkheden. Een kind kan ook zelf altijd een gesprek aanvragen. De hulpverleners houden ook steeds in de gaten op welke manier het kind de contacten beleeft: hoe gaat het met het kind, wat geeft het kind expliciet en impliciet aan, hoe schatten ouders de signalen van hun kind in? De hulpverleners trachten op een passende manier gevolg te geven aan de antwoorden op die vragen. Daarbij wordt rekening gehouden met de noden, de vragen en de bezorgdheden van het kind.

De evaluatie van de contacten wordt door de hulpverleners met alle betrokkenen apart gedaan. Indien de hulpverleners vanuit hun professionaliteit oordelen dat het proces van contactherstel voor het kind te belastend is, kunnen de contacten worden opgeschort of zelfs stopgezet. Een kind kan zelf ook aangeven dat hij of zij geen verder contact meer wil. Er wordt dan overlegd met het kind en de ouders over de vraag of contact op een andere manier passend en mogelijk is.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik denk dat iedereen wel onderschrijft dat een gezinsbreuk een enorme impact heeft op kinderen en jongeren. Afhankelijk ook van de leeftijd en de aard van het kind en de manier waarop de ouders daarmee omgaan zal die impact groter of beperkter zijn. Er is inderdaad een veelheid qua aanbod binnen de hulpverlening. U hebt dat geschetst. U vernoemt de CAW's, de CLB's, de Huizen van het Kind, de cgg's en dergelijke meer. Ik heb echter het gevoel dat die voor het kind of de jongere zelf toch vaak te veraf zijn, of dat ze zich te veel meteen binnen de echte hulpverlening situeren. Zoals ook uit de studies blijkt, heeft een kind echter nood aan een aanspreekpunt dichtbij, waar hij zijn verhaal kan doen en mogelijk toch wel raad kan krijgen, waar hij kan laten weten wat hij er zelf van vindt.

U hebt het over het belang van partners in het hulpverleningsaanbod. Zij moeten het belang van de kinderen voor ogen houden. Dat is heel erg waar, maar we moeten er toch ook voor zorgen dat de stem van de kinderen voldoende aan bod kan komen. De JAC's en allicht ook de CLB's verrichten goed werk. Wellicht geldt dat ook meer en meer voor de Huizen van het Kind, al moet het daar nog groeien. In elk geval moeten we het probleem blijven opvolgen. Ik ben dan tevreden wanneer ik u hoor zeggen dat u dit element zeker wilt meenemen in het op til zijnde actieplan over relatieondersteuning. Wat is de timing, minister? Ik noteerde alvast dat ik hoop dat daarin is terug te vinden hoe men kinderen en jongeren een stem wil geven wanneer ouders uit elkaar gaan. Er is ook een aanspreekpunt nodig. Ten slotte is er een 'lotgenotencontact' nodig. Ik geef toe dat dit woord zwaar op de hand is, maar dat moet georganiseerd worden.

De voorzitter: Mevrouw Croo heeft het woord.

Caroline Croo (N-VA): Ik vind het pampieren van kinderen van gescheiden ouders toch wat overdreven. In 1967 zijn mijn ouders gescheiden, maar dergelijke opvang

moesten we ontberen. We riskeren in deze discussie een grote groep kinderen te vergeten: de kinderen die door ziekte of een ongeval een broer, zus of ouder verloren hebben. Zij worden nog veel minder opgevangen. Ook zij hebben nood aan opvang, en dat gebeurt thuis niet altijd even goed. Want de ouder kan in die gevallen dikwijls heel moeilijk het leven aan, en staat ook nog voor veel beslissingen.

De voorzitter: Mevrouw Saeys heeft het woord.

Freya Saeys (Open Vld): Het is zeker zo dat kinderen van gescheiden ouders nood hebben aan ondersteuning. Zeker in die periode dat voor hen zo veel verandert, is dat zo. We weten allemaal dat die toestand voor ernstige psychische problemen kan zorgen. Ik denk wel dat er nood is aan vertrouwenspersonen in het natuurlijke milieu van de kinderen. We hebben vastgesteld dat jonge mantelzorgers op school niet graag zeggen dat ze mantelzorgers zijn. Dat zegt toch iets over de mate waarin jongeren op school hun privéleven willen of durven blootleggen. Ik stel ook vast dat op school vaak de klastitularis of een van de leerkrachten van de kinderen de aangestelde vertrouwenspersoon of zorgleerkracht is. Vaak hebben kinderen het moeilijk om met die persoon over hun privéleven te praten. De Huizen van het Kind kunnen de taak op zich nemen om samen met de jongeren in hun eigen milieu of in het netwerk van vrijwilligers een geschikte vertrouwenspersoon te zoeken. De problemen doen zich vooral bij vechtscheidingen voor. In die gevallen zijn er vaak al problemen rond de keuzes van school en arts, en a fortiori als een therapie nodig is. Op dat vlak is er nog werk aan de winkel.

Bart Van Malderen (sp.a): Er is genoeg wetenschappelijke evidentie voorhanden om te stellen dat verlieservaringen zorgen voor een verhoogde kans op psychische problemen zoals depressie. Dat geldt voor kinderen, maar ook voor volwassenen. Een volwassene heeft natuurlijk meer mogelijkheden om hulp te zoeken.

Ik pleit voor een generieke aanpak. We moeten de drempel zo laag mogelijk proberen te maken. Ik vraag aandacht voor jonge kinderen. Het is goed om te verwijzen naar de JAC's, maar alleen al de afstand maakt een bezoek heel wat minder evident. U had het over de nood aan expertise, minister. Wie het heeft over expertise, denkt al snel aan specialisatie, en bijgevolg aan schaarste. Dat staat toch haaks op de zo noodzakelijke nabijheid. Het is logisch dat ons dit bij het onderwijs doet aanbellen. U zult daarover het gesprek met uw collega, minister Crevits, moeten aangaan, zodat ervoor kan worden gezorgd dat de nabijheid van de zorg wordt gerealiseerd. Ik denk dan ook aan de hoorzitting over jeugdzorg, waar dat ook al aan bod is gekomen. De bestaande kanalen liggen immers te veraf.

Minister Jo Vandeurzen: Ik ben het met veel van wat hier is gezegd eens. Ik hoed me er evenwel wat voor om de indruk te wekken dat dit allemaal met gespecialiseerde hulpverleners moet worden aangepakt. Dat is noch wenselijk, noch mogelijk. Veel mensen kunnen in aanmerking komen voor de rol van nabije vertrouwenspersoon. Relatieondersteuning lijkt me echt wel een thema van deze tijd. Het landschap is inmiddels sterk geëvolueerd en er zijn goede praktijken ontwikkeld, maar alles moet in een globaal kader worden ingepast.

De band met het onderwijs, maar ook met justitie is erg belangrijk. In de justitiële wereld is een beweging naar meer bemiddeling gaande. Er zijn familierechtbanken gecreëerd. Er is een nieuw kader waarbij echtscheidingsprocedures worden samengevoegd op het niveau van de rechtbanken van eerste aanleg. Ik bezoek nogal wat projecten, en stel vast dat de inschakeling van CAW's en cgg's een belangrijke meerwaarde kan vormen op het ogenblik dat mensen voor de rechtbank een scheiding uitvechten. Professionele begeleiding, eventueel via een groepsaanpak, is dan uiteraard gerechtvaardigd. Ik ben ervan overtuigd dat we dat eens globaal moeten bekijken en dat ook met een campagne beter bekend moeten maken. De timing zal ook wat afhangen van een aantal actoren die hun

zeg moeten doen. In de beleidsnota en de beleidsbrief staat dat ook. We zullen er dus nog dit jaar werk van maken.

Katrien Schryvers (CD&V): Ik dank u voor het antwoord, minister. Ik onderschrijf wat u zegt. De CAW's en de cgg's verrichten heel goed werk. Mijn grootste bekommernis is de realisatie van nabije aanspreekpunten voor de kinderen en jongeren. Mevrouw Croo, het is niet aangewezen om een wij-zijverhaal te vertellen. Ik wil echt niet elk kind van gescheiden ouders een probleem aanpraten, integendeel. Maar we moeten wel oor hebben voor de kinderen die op zoek zijn naar hulp. Natuurlijk voelen we mee met kinderen waarvan een ouder overlijdt, maar we mogen niet de ene groep tegenover of boven de andere plaatsen. We moeten voldoende ondersteuning aanbieden aan alle jongeren die er nood aan hebben.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de mobiele traumateams voor niet-begeleide minderjarige vluchtelingen – 862 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Bart Van Malderen

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, naar aanleiding van de vluchtelingenproblematiek en het grote aantal asielzoekers waarmee ook Vlaanderen wordt geconfronteerd, maakt de minister extra middelen vrij voor de oprichting van zes mobiele traumateams. Vanaf 1 februari zullen die langs scholen en CLB's trekken om jonge vluchtelingen te begeleiden.

Deze kinderen en jongeren werden immers zowel in hun thuisland als onderweg naar West-Europa geconfronteerd met zeer stressvolle situaties en traumatische gebeurtenissen, die gepaard gaan met pijn, onzekerheid, verdriet en verlies. Dat zijn situaties die een grote indruk nalaten op mensen en natuurlijk des te meer op kinderen. De vraag naar en de nood aan ondersteuning voor deze kinderen is dan ook groot, maar ook de nood aan begeleiding bij de omgang met deze minderjarige vluchtelingen.

Naast deze teams zal er ook een oproep worden gedaan voor de organisatie van een residentieel aanbod voor niet-begeleide minderjarige vluchtelingen. Het zou gaan om 150 plaatsen, gefinancierd door Fedasil en Jongerenwelzijn samen.

Ik heb hierover volgende vragen, minister.

Op welke manier zullen de mobiele traumateams worden georganiseerd? Welke middelen zijn hiervoor uitgetrokken? Wat wordt hun precieze taakstelling? Zijn het recurrente middelen?

Hoe verhoudt de taak van de mobiele traumateams zich tot de rol van de CLB's op het vlak van psychosociale begeleiding?

Wie stelt de mobiele teams samen en zorgt er voor personeel? Hoe verhouden de centra voor geestelijke gezondheidszorg (cgg's) en de vzw Solentra zich in dezen? Welke zijn hun onderscheiden rollen?

Wanneer wordt de oproep voor de residentiële opvang gedaan? Is het de bedoeling dat de jongeren die daarin worden opgevangen en begeleid, er tot hun meerderjarigheid blijven, of is er voorzien in een uitstroom naar het reguliere aanbod? Hoe wordt werk gemaakt van integratie?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: De maatregel rond traumabegeleiding werd in de rondzendbrief van 2 oktober 2015 aangekondigd. Met de toekenning van de middelen zijn alle in de rondzendbrief opgesomde maatregelen in uitvoering.

We versterken de traumabegeleiding door te investeren in de gespecialiseerde geestelijke gezondheidszorg. We benadrukken dat we, net als voor alle andere initiatieven die we in het kader van de vluchtelingencrisis hebben genomen, ook voor deze maatregel heel sterk de klemtoon leggen op samenwerking en netwerkversterking, zowel tussen de actoren van de geestelijke gezondheidszorg onderling als tussen de geestelijke gezondheidszorg en de welzijns- en onderwijsactoren. Concreet versterken we ten eerste de centra voor geestelijke gezondheidszorg met bijna vijf voltijdse equivalenten. Hiermee creëren we in elke provincie en in Brussel ten minste in één centrum voor geestelijke gezondheidszorg een aanspreekpunt en een tastbaar aanbod dat zich proactief en outreachend profileert. We verwachten van de centra dat ze zowel behandelingen en therapieën voor de meest kwetsbare erkende vluchtelingen organiseren – het aanbod richt zich op de eerste plaats tot kinderen en jongeren – als ondersteuning bieden aan professionals, zoals CLB- en CAW-medewerkers en andere jeugdhulpaanbieders. Wanneer deze professionals vaststellen dat een lopende begeleiding of integratie van een vluchteling door een trauma moeilijk loopt, kunnen ze het betrokken centrum voor geestelijke gezondheidszorg contacteren om handvatten te krijgen om de begeleiding te kunnen voortzetten, of om de betrokken cliënt door te verwijzen naar een meer gespecialiseerde behandeling. Het is dus niet de bedoeling dat de cgg's de psychosociale begeleiding van de CLB's overnemen, maar ze kunnen wel met hun expertise de CLB-medewerkers adviseren en ondersteunen.

Naast de investeringen in de cgg's kennen we ook een budget toe aan Solentra, Solidariteit en Trauma, dat al meerdere jaren een uitgebreide deskundigheid en ervaring heeft in het werken rond trauma's van vluchtelingen. We geven Solentra een dubbele opdracht. Enerzijds zal Solentra actief zijn in behandelingen en therapieën in die regio's waar de centra voor geestelijke gezondheidszorg een bijkomende ondersteuning nodig hebben. Anderzijds zal het als expert intervisie, supervisie en deskundigheidsbevorderende acties voor de cgg's opzetten. De opdrachten van de cgg's en van Solentra dienen compatibel en op elkaar afgestemd te zijn. Begin februari zitten we met de koepels van de cgg's en met Solentra samen om dit helder te krijgen.

Het is natuurlijk de bedoeling dat dit specifieke aanbod de vorm aanneemt van wat we kennen in de jeugdhulp. Het wordt dus een rechtstreeks toegankelijke module, beschikbaar voor hulpverleners en CLB's.

De samenstelling van de teams en de rekrutering van bijkomend personeel zijn uiteraard de uitsluitende verantwoordelijkheid van de betrokken organisaties. Wel verwachten we dat de middelen maximaal worden geïnvesteerd in behandelingscapaciteit, eerder dan in omkadering en overhead.

De Vlaamse Regering investeert ruim een half miljoen euro in deze maatregel. Deze middelen zijn, net als de andere middelen die voor de aanpak van de vluchtelingencrisis worden ingezet, tijdelijk beschikbaar.

Voor de verdere uitbreiding van de residentiële capaciteit zitten we nog in de voorbereidende fase. Enerzijds voeren we gesprekken met Fedasil met het oog op een overeenkomst die cofinanciering tussen Fedasil en Jongerenwelzijn mogelijk maakt, anderzijds lopen er gesprekken met initiatiefnemers en organisaties die op korte termijn infrastructuur ter beschikking kunnen stellen.

Het aanbod dat we voor ogen hebben, moet zorgen voor een versnelde uitstroom uit de federale centra die minder goed uitgerust zijn voor een kwaliteitsvolle zorg

op maat van de doelgroep. In die zin profileren we de capaciteit als een voor de doelgroep rechtstreeks toegankelijk eerstelijnsaanbod dat gericht is op integratie en doorwijzing naar de reguliere hulpverlening, pleegzorg of ouders of andere familie. Het is uitdrukkelijk niet de bedoeling dat jongeren tot hun meerderjarigheid in deze centra verblijven. De methodieken en instrumenten die zullen worden ingezet om rond integratie te werken zullen niet wezenlijk anders zijn dan diegene die al jaren worden gebruikt door het categoriale aanbod van Jongerenwelzijn dat erkend is voor de opvang en begeleiding van niet-begeleide buitenlandse minderjarigen. Ook dit initiatief zal uiteraard nauw samenwerken met de andere welzijns- en onderwijsactoren.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Dank voor uw antwoord, minister. Traumabegeleiding vraagt een heel specifieke expertise. Daarom is het absoluut goed dat daarop wordt ingezet en ook op deskundigheidsbevordering voor de cgg's en iedereen die in de hulpverlening actief is. Wellicht is het ook nodig dit alles goed te evalueren.

Ik heb begrepen dat er nog geen definitieve beslissing is gevallen over de residentiële opvang en dat onder meer met Fedasil wordt onderhandeld over 150 plaatsen. Voor kinderen en jongeren zijn de centra van Fedasil inderdaad niet de aangewezen plaats, zeker niet voor de kinderen jonger dan zestien. Onder de niet-begeleide minderjarigen zijn er ook heel wat van twaalf, dertien, veertien jaar en voor hen is zo'n federaal centrum zeker niet aangewezen. Een kleinschaliger hulpaanbod in de residentiële jeugdzorg is voor hen absoluut beter passend. Goed is ook dat het niet de bedoeling is dat ze daar tot hun 18 verjaardag blijven. Doorstromen naar andere vormen van jeugdhulp is namelijk ook een element van integratie. Ik neem aan dat we dit onderwerp later nog verder bespreken, wanneer de formele beslissingen zijn genomen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Bart Van Malderen aan Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, en aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het centraal tolkenbureau – 884 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Peter Persyn

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

Bart Van Malderen (sp.a): Minister, ik hoef het u niet te vertellen: de Vlaamse overheid erkent en subsidieert een centraal tolkenbureau dat bemiddelt tussen de vele gebruikers enerzijds en de ietwat schaarse tolken anderzijds. Wanneer een dove persoon een professionele tolk wil inzetten, kan hij zich tot het centraal tolkenbureau wenden. Het bureau zoekt en engageert vervolgens een tolk en handelt ook de betaling na de prestatie af. In Vlaanderen verzorgt één centrum deze bemiddeling en het werkt voor onderwijs, welzijn, volksgezondheid, gezin en tewerkstelling.

Uit vragen in de Commissie voor Onderwijs is gebleken dat er voor een reeks budgettaire problemen tijdens de voorgaande jaren, waarbij de middelen vóór het einde van het jaar reeds op waren, wel een oplossing is gevonden, maar dat de kous daarmee niet af is. Theoretisch hebben dove personen wel recht op tolkenuren, maar vaak zijn er geen tolken beschikbaar, waardoor lang niet alle vragen kunnen worden ingewilligd.

Ik vind dat uiteraard ook een probleem want daar sta je dan met je rechten, daar sta je dan met je budget – hoe erkentelijk we ook zijn dat die budgettaire

problemen zijn opgelost. Het is nog problematischer omdat het de mogelijkheden die het VN-verdrag bevat voor de integratie van mensen met een handicap, in casus doven, hypothekeert.

De Vlaamse Regering hechtte op 15 januari op voorstel van minister Crevits en Vandeuren haar goedkeuring aan het besluit dat de overkoepelende regels vaststelt voor het centraal tolkenbureau – en dat is opvallend – voor de beleidsdomeinen Onderwijs en Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Niet meer het klaverblad dus, waar ook Werk bijstaat.

Vandaar, minister, mijn volgende vragen. Kunt u toelichting geven bij deze regels en bij de budgetten die vrijgemaakt worden binnen de begroting om de gemaakte overeenkomsten na te komen? Welke garanties kunt u met dit nieuwe besluit aan de gebruikers geven dat er voortaan een echte garantie aan de invulling van hun vraag zal worden gegeven? Waarom is de scope van dit regeringsbesluit beperkt tot Onderwijs en Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en waarom is Werk daar niet bij? Vandaar dat de vraag ook initieel was gesteld aan minister Muyters.

De voorzitter: Minister Vandeuren heeft het woord.

Minister Jo Vandeuren: Collega's, het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin maakte binnen zijn begroting middelen vrij voor de harmonisatie van de audiologische voorwaarden om recht te hebben op tolkuren leefsituatie (L-uren) voor 54.525 euro en voor de mogelijkheid om teletolken voor 24.000 euro en afstandstolken voor 85.000 euro structureel te verankeren. De middelen kwamen er via het uitbreidingsbeleid 2015 en via interne verschuivingen binnen de begroting van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH).

Uiteraard moeten we werken binnen wat in de begroting mogelijk is, maar het goedgekeurde besluit van de Vlaamse Regering geeft het VAPH de mogelijkheid om het L-urencontingent flexibel en eenvoudig aan te passen. We hopen dat op die manier de aanvragen ook goed beantwoord kunnen worden.

Het beleidsdomein Werk was nauw betrokken bij het voorbereidend werk van het besluit van de Vlaamse Regering. Vanwege de specifieke situatie van Onderwijs en Welzijn was er echter tijdsdruk om het besluit in het laatste kwartaal van 2015 ter goedkeuring voor te leggen aan de Vlaamse Regering. De tijd om het besluit verder te uniformiseren tussen de drie betrokken beleidsdomeinen ontbrak. De besprekingen rond de verdere uniformisering worden dit jaar voortgezet. Zaken die verder uitgeklaard moeten worden zijn onder andere de definitie voor de erkenning van de doelgroep, de financiering van en samenwerking met het Communicatie Assistentie Bureau, het inzetten van tolken international sign enzovoort. Voor Werk betekende het desbetreffende besluit een complexere regelgeving dan diegene die momenteel geldt binnen het beleidsdomein.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

Bart Van Malderen (sp.a): Minister, ik zal het antwoord, dat kort is net zoals de vraag, toch nog wel eens in detail nalezen. Volgens mij kun je het ook andersom lezen. U zegt dat er tijdsdruk is. U zou ook kunnen zeggen dat er gewoon geen overeenstemming is gevonden en dat het gebrek aan overeenstemming ertoe heeft geleid dat een heel belangrijke beleidsdomein op dit moment eigenlijk verstoken blijft van een degelijke regelgeving.

Ieder woord is belangrijk. Ik had heel specifiek gevraagd naar garanties en ik krijg van u het woord 'hopen'. En daar draait deze vraag nu net om. Door het flexibeler inzetten van VAPH-middelen voor wat uw beleidsdomein betreft, hebt u een inspanning gedaan die de beschamende toestand van twee jaar geleden, toen in december plots de middelen op waren en engagementen niet meer

konden worden waargemaakt, financieel heeft opgelost. Maar, het blijkt dat er in Vlaanderen veel meer tolken zijn die een opleiding hebben gevolgd dan diegene die vandaag het beroep uitoefenen. Dat heeft wellicht ook te maken met werkonzekerheid, met een ervaren dat die job weinig aantrekkelijk is. Werkzekerheid bieden verhoogt ook de aantrekkelijkheid van de job en is goed voor diegene die de hulp nodig heeft, want het vergroot de kans om die te krijgen.

Ik betreur echt dat het beleidsdomein Werk niet mee in de scope zit omdat de werkzekerheid in hoofde van de tolken hierdoor minder kan worden gegarandeerd waardoor, op het einde van de rit, de mensen die een gehoorprobleem hebben een beetje het kind van de rekening zijn. Je staat er wel mooi met je recht, maar je kunt het in de praktijk niet ingevuld krijgen.

Minister, worden die gesprekken nog verder gevoerd? Werkt u aan een eenvormige definitie? Is er een perspectief op een degelijke financiering van het tolkenbureau? Ik ga ervan uit dat als er geen overeenstemming over is, die financiering telkens zal moeten worden herhaald, wat niet echt een grote duurzaamheid in het beleid betekent. Werkt u er dus nog verder aan? Wanneer mogen we nieuws verwachten?

De voorzitter: Mevrouw van der Vloet heeft het woord.

Tine van der Vloet (N-VA): Voorzitter, ik heb niet echt een specifieke vraag, maar wil een kleine toevoeging doen. Als ik het goed heb begrepen, is er de vorige regeerperiode onder meer met collega Daniëls, een multilaterale werkgroep gestart om tot een overeenstemming te komen tussen Welzijn, Werk en Onderwijs. Die is nu een beetje stilgevallen. Ik heb ook eens bij het kabinet van Werk mijn oor te luisteren gelegd, en zij konden mij hetzelfde verhaal over de tijdsdruk vertellen als de minister vertelt. Na de definitieve goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering zouden ze wel graag opnieuw met de verschillende administraties rond de tafel zitten om na te gaan hoe ze kunnen afstemmen om tot één geïntegreerd geheel te komen. De doelstelling moet natuurlijk zijn dat alles transparant en duidelijk en efficiënter is en niet omgekeerd, en dat de gebruiker er niet op achteruitgaat.

De gesprekken zijn dus, zoals de minister ook al zei, nog bezig. We zullen er in de toekomst zeker nog over horen.

De voorzitter: Mevrouw Taelman heeft het woord.

Martine Taelman (Open Vld): Minister, de adviescommissie Vlaamse Gebarentaal wou in het voorstel van besluit, waar we het hier over hebben, in de nodige ruimte voorzien om tolkuren die worden gepresteerd door andere diensten dan het centrale tolkenbureau, te kunnen terugbetalen. In het buitenland is er geen monopolie van het centraal tolkenbureau. De vraag is waarom die piste niet is overwogen. Minister, u zegt dat er nog wat werk aan de winkel is en dat u nog een aantal dingen moet onderzoeken. Wordt die piste dan ook onderzocht?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Collega's, een paar maanden geleden ben ik in deze commissie aangespoord om te zorgen voor een dringende oplossing en een regeling. Dat is ook gebeurd. Er zijn zeker nog gesprekken – en dat is ook bevestigd door een aantal collega's – met Werk om na te gaan of er een aantal dingen kunnen worden geïntegreerd. Er is getracht om een systeem te maken dat flexibel is, dat wendbaar is als er nieuwe noden zijn of als er budgettair moet worden bijgespijkerd. Er is altijd een debat mogelijk om het breder te maken, maar hoe groter je het debat maakt, hoe moeilijker het wordt om een oplossing te hebben die stabiel is en structureel en voldoende duurzaam. Ik was, eerlijk gezegd, in de

overtuiging dat we, met wat we hebben gedaan, gevolg hebben gegeven aan wat in de commissie met aandrang werd gevraagd. Nogmaals, zeker met Werk gaan de gesprekken verder. Op de hele korte termijn is met de legistieke aanpassing gedaan wat zich opdroeg, gelet op de signalen in het vorige jaar.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

Bart Van Malderen (sp.a): Minister, ik concludeer dat de gesprekken verder gaan. Maar als gebruiker en als professioneel die in deze sector aanwezig is, heb je daar natuurlijk niet heel veel aan. Ik erken zeker dat er stappen voorwaarts zijn gezet, maar het opzet was – en dat was ook de uitdrukkelijke vraag – een regeling tussen Onderwijs, Welzijn en Werk. Ik stel vast dat er geen overeenstemming is gevonden om Werk erbij te betrekken. Ik vind dat een gemiste kans, die ertoe leidt dat u het woord 'garantie' – wat ook werd gevraagd in deze en in de commissie Onderwijs – niet kunt geven. U kunt vandaag geen garantie geven dat mensen hun recht kunnen uitputten. Ik betreur dat.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.